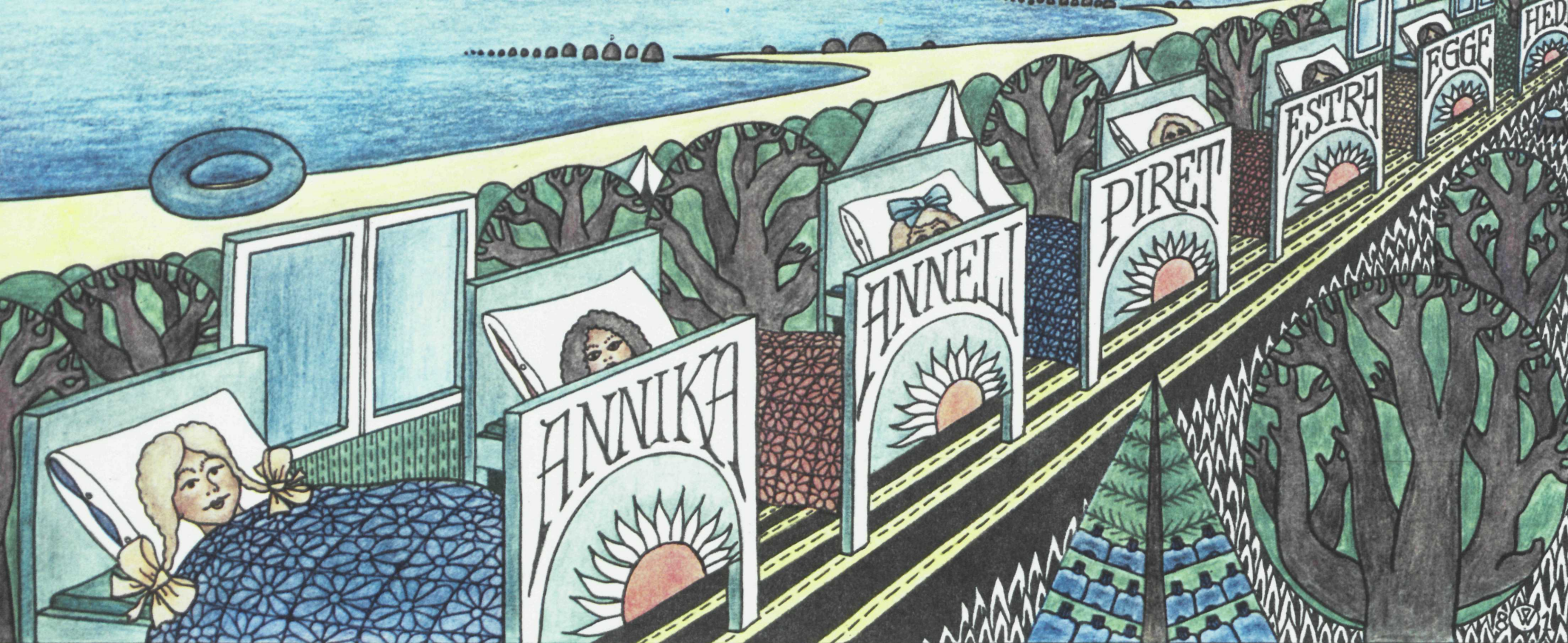

ISSN 0134-2266

NR. 8 1981

TÄHEKE

Laagrisuvi on lõppenud

AGNES JÜRGENS

Kasvataja Eha soovis ilusaid unenägusid ja panikse tasakesi kinni. IV rühma 46 poisile-tüdrukule, laagri kõige noorematele, algas selle laagrisuve viimane vaikne tund.

EGGE ja HEDI lamasid kõrvuti voodites akna all. Neil ei tahtnud kuidagi pärastlõunane uni tulla. Ei lugenud isegi see, et hommikune pikk metsaretk oli kõiki väsitanud. Uni ei tulnud ka PIRETIL ja ESTRAL, ANNIFIKAL ja ANNELIIL. Nendegi voodid nagisesid ning kostis vaikset juttu.

«Kuule,» sosistas HEDI EGGELE. «Mul on täitsa kahju, et homme ära sõidame.»

«Mul ka,» vastas EGGE.

«Hiigla ruttu läks see laagrisuvi,» ütles HEDI. «Jah.»

ÕED JÄID VAIT. KUULASID, KUIDAS TUUL MÄNDE SAHIB. Need naksusid ja kääksusid, mõni koputas oksaga vastu akent. Meri oli ka siinsamas, IV rühma maja lähedal. Lained pesid kaldaliivalt laste jälgi ja kiigutasid veepiirile unustatud kummirõngast.

Kasvataja Eha istus oma toas. Ta kuulis küll, et tubades ei magata, vaid sosistatakse. Kuid ta ei läinud keelama.

«Viimane päev ikkagi,» mõtles ta. «Kui just kõvasti rääkima hakkavad...»

«Imelik,» mõtles kasvataja edasi, «kuidas see viimane päev nii ruttu kätte jõudis! Alles oli juuksurite konkurs ja rivivõistlus ja lauamängud ja joonistamine ja matk ja...»

TÜDRUKUTE TOAS MÜKSAS HEDI EGGET: «Aga minule Madis meeldis...»

«Hi-hii,» kihistas EGGE NAERDA. «Nüüd sa hakkad talle kirjutama.»

«Hakkan jah,» vastas HEDI ägestunult. «Ja mitte talle üksi. Kõigile hakkab kirjutama. Kõik meeldisid.»

ÕHTUL ÜMBER LAAGRI LÕPULÖKKE ISTUDES ÜTLES KASVATAJA EHA: «Minu meelest oli meie rühm üks väga tubli rühm. Ei tahaks lahu minnagi...»

AGA SELLE PEALE LUBASID KÕIK 46 LAST JÄRGMISEL SUVEL TAGASI TULLA. Et suve jooksul pruuniks päevitada, palju ujuda, tantsida, laulda, sportida. Siis jätkub kooliaastaks jaksu.

Viimasel augustipäeval

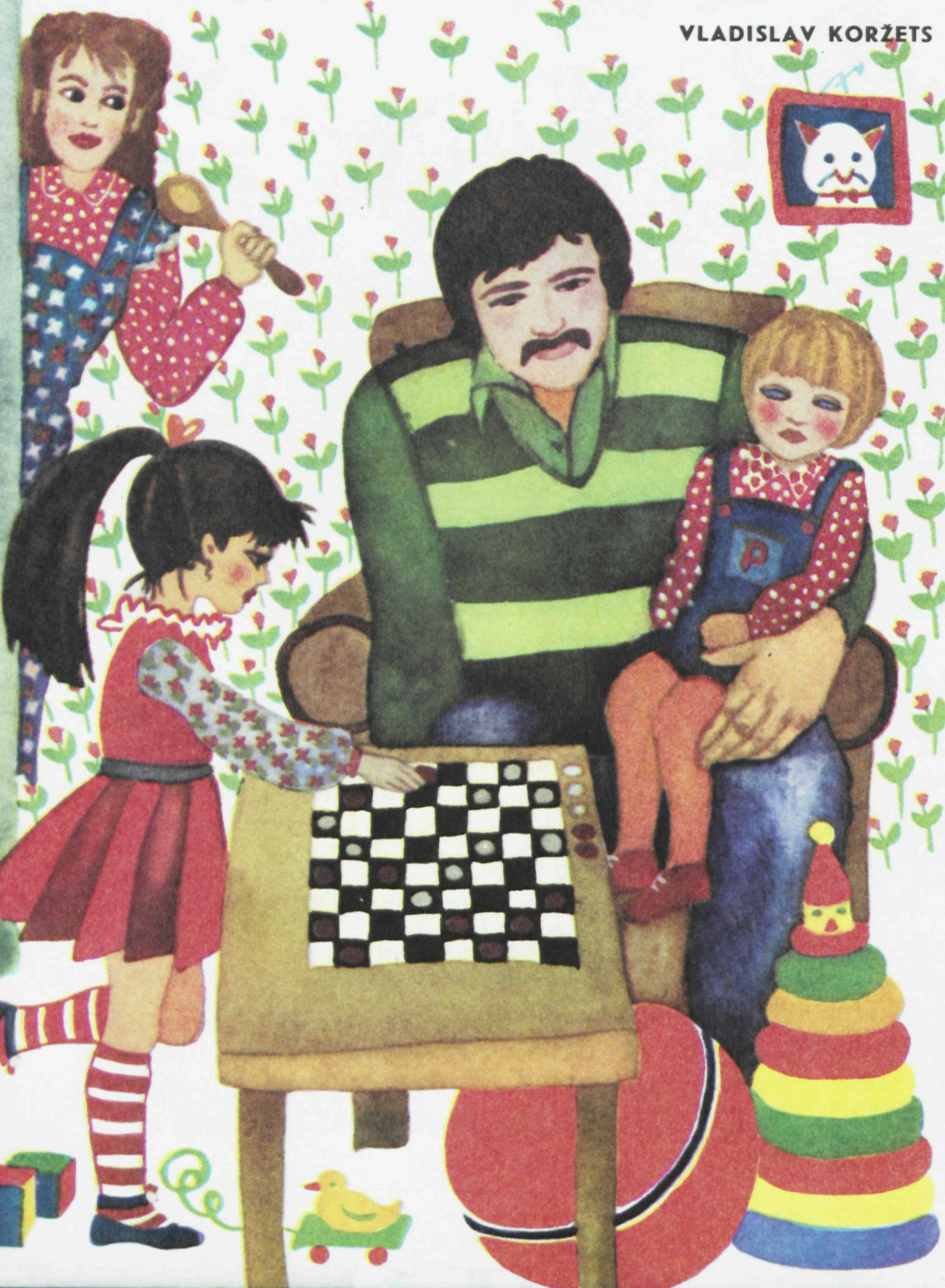
TIIA TOOMET

LÄHEN METSA JA MIS MA NÄEN! TEE ÄÄRES KASVAB KENA MÄND, OKSTE ASEMEL VÄRVIPLIIATSID: PUNASED PLIIATSID, SINISED PLIIATSID, KOLLASED PLIIATSID, ROHELISED PLIIATSID, HARILIKUD PLIIATSID. «IMELIK!» MÖTLEN JA LÄHEN EDASI. KESET LAGENDIKKU SIRUTAB OKSI KAHAR KUUSEKE, KÄBIDE ASEMEL LADVAS KÕIKUMAS TINDIPOTID. SININE TINT, MUST TINT, PUNANE TINT. «MIDA SEE KÜLL PEAKS TÄHENDAMA!» VANGUTAN PEAD JA JÄTKAN TEED. HAAB KAHISTAB LEHTI. TÕSTAN PILGU JA MÄRKAN: HAVALEHTEDE ASEMEL VÕDISEVAD OKS-

TEL VIHIKUD: RUUDULISED, JOONELISED, VALGED VIHIKUD. NO MUIDUGI! NÕUD LÕPUKS TULI MEELDE! HOMME ON JU ESIMENE SEPTEMBER. NOPIN HAAPUULT SÜLETÄIE VIHIKUID, VÕTAN KUUSELT POTI SINIST TINTI, MURRAN MÄNNILT PEOTÄIE PLIIATSEID, KORJAN TEE ÄÄREST KÄNNU KÜLJEST KÄPUTÄIE KUSTUKUMME. LÄHEN SAAGIGA KOJU JA ISE RÕOMUSTAN: NÄE, KUIDAS TÄNAVU VEDAS. POLNUD VAJA KAUPLUSTES TRÜGIDA EGA JÄRJEKORRAS SEISTA. KÜLLAP SEE TÄHENDAB, ET TULEB HEA KOOLIAASTA.

Kell kaheksa õhtul

VLADISLAV KORŽETS

Kell kaheksa õhtul algasid Eesti Televisioonist lastesaated. «Ma hakkan mujalt filmi vaatama,» ütles isa.

«Aga meie tahame multikaid...» tõmbas Piret näo nutule. «Homme vaatate,» kostis isa ja keeras teleka eesti pealt ära. «Isa ei luba multivilmi...!» jooksis pisike Paul kööki emale kaebama.

«Ma tuli tuppa ja ütles isale:»

«Lase siis lastel multafilme vaadata...»

«Ma vaatan ise filmi,» ütles isa. «Kas mina ei olegi inimene...?!»

«Lapsed nii tahavad...» palus ema. «Nad on täna tublid olnud.»

«Mina tahan kah,» ütles isa. «Ma olen päev läbi tööd teinud ja nüüd ei lasta filmigi vaadata...»

«Ema läks kööki. Isa vaatas oma filmi.»

«Ema ju lubas, ema lubas...» pomises Piret läbi nutu.

«Multivilmi!!!» karjus Paul ja hõõrus pisaraid laiali.

«Ema tuli pika sammuga tuppa ja keeras teleka eesti peale.»

«Kas saab rahu majja!» käratas ta.

Isa kargas püsti ja hakkas mööda tuba sammuma. Piret ja Paul vaatasid televiisorit.

Isa muudkui kõndis ja kõndis. Tal oli tusane nägu ning ta pomises midagi.

Näidati üht vana multikat.

«Ma olen seda juba näinud,» ütles Piret Paulile.

«Mina ka!» kiitis Paul.

«Las siis isa vaatab oma filmi, eks ole!» küsis Piret vennalt.

«Ei-ei, ma tahan multivilmi,» raputas Paul pead.

«Aga isa on väga õnnetu, et ei saa filmi näha,» sosistas Piret.

«Ta hakkab nutma.»

Paul vaatas isa poole. Isa kõndis ikka veel mööda tuba. Paul krapsas püsti, jooksis isa juurde, haaras tema jalast kinni ja palus:

«Ära hakka nutma...»

«Vaata filmi, isa, me oleme seda multikat ju näinud,» hüüdis Piret ja keeras kanaliluppu.

Isa muutus rõõmsamaks ja läks televiisori juurde. Aga ta ei istunud filmi vaatama, vaid lülitas teleka hoopis välja.

«Mina olen samuti näinud,» ütles ta. «Lapsed, mängime parem natuke kabet.»

«Mängime jah, mängime jah!» hüppas Piret ja plaksutas käsi. Paul jooksis kohe nuppe tooma.

Oma hobune

HARRI JÖGISALU

Kihnus on palju ilusaid hobuseid. Söövad karjas sinise mere ääres. Neid on musti, kimleid, kõrbi ja valgeid. Aga teist niisugust pisikest, ümarat, valgelakalist ei ole, kui see, kes Pihelga õuel ringi traavib.

See on Pihelga oma pere suksu. Võiks arvata, et on alles päris varss, aga veab juba vankrit ja vahel teeb vana hobuse tempe: hirnub ja puristab, kaabib jalaga maad, ning kõige hullem — läheb lõhkuma ka.

Hobusemeesteks on Ülle ja Malle. Nii, nagu hobune on pisike, nii ajavad ka. Aga ega sellest ole midagi — tööd tehakse nagu suurte hobustega, vaata, et rohkemgi.

Kui hobune on töös, tuleb tema eest hästi hoolt kanda. Ülle ja Malle toovad oma hobusele head ning paremat. Väikesed hobused söövad parema meelega kommi, tükksuhkrut, präänikut, aga ka moosisaia ei põlga nad ära.

Tüdrukutel on mere ääres suur põld kartuleid maas — need tahavad muldamist, kolhoosi karjafarmi juurde tuleb sööta vedada ning poest kaupa tuua. Mis sellest, et mängult. Käigud tahavad ikka käimist ja sõidud sõitmist. Ja on hea, kui on oma hobune.

Selle hobuse nimi on Lull. Kolhoosi mängimisel on Lull kõige parema meelega hobune. Selleks, et Lull kätte annaks ja laseks endale ohjad peale panna, pistetakse talle komm põske. Kui Lullile magusat pakutakse, siis ei lähe ta lõhkuma. Kuulab sõna ja jääb esimese ptruutamise peale seisma. Kui midagi anda ei ole, on Lull hirmus halb hobune. Kord juba jooksis karjafarmi väravad maha, sõitis piimanõud kummuli ja ajas otse veisekarja keskele, nii et lehmad ja vasikad olid loogus. Selle eest tõmmati talle paar tulist ja lubati veel tõmmata, kui ta tembutamist järele ei jäta. Taheti rauad suhu panna, aga Lull lubas pahad vigurid maha jätta ja hea loom olla.

Vana-Mann astus uksest välja ja trepist alla, nii et kargud tulid kolinal ukse vahelt järele. Näost ja astumisest oli näha, et ta on pahane.

«Kus nied vendlad ond! Küll tahaks õpõust suaia!» hüüdis ta valju häälega.

Hobune pööras parajasti õueväravast sisse, vanker põrnal järele. Ohjad olid Malle käes, Ülle ja Miina jõudsid vaevalt värava lahti teha.

«lih-ha-ha-haa!» hirnus säluke heleda häälega. Vaene loom oli lausa vahus — lakaalune higine. Manni pilk jäi pidama ohjadel Malle peos.

«Kus sia nied võtsid!» astus vanatädi paari pika kargusammuga hobusemeeste juurde ja krapsas ohjakääru enda pihku.

«Seda ma arvasi, sii nad ondgi!» ja tahtis Mallele ohjadega mööda sääri tõmmata.

«Mia ei tiä kedagi!» pistis Malle tõnima. «Lull tõi eele nied ohjad! Kõsü temä käest. Meie ikka mängäme nendega oost!»

«Lull, ütle, kas sia lõikasid okinüerid katki ning tegid ohjõks!»

Lull seisis nagu sammas aiste vahel, ohjad ikka veel kaela tagant ja kaenla alt läbi, aisad peos. Hobuse asi polegi ütelda. Seda peavad hobuse peremehed tegema.

«Kas sa ei kuulõ, ku ma kõsü!» nõudis Vana-Mann.

Lull noogutas. Hobune ikka noogutab peaga.

«Mis asjaga sa lõikasid, kas nuaga või kiärdegä!»

Lull noogutas.

«Kas mia ei ütless, et lapsmtõ võta teräväd asja käde!»

Lull noogutas veel kord.

Mann oli kuri küll, aga mis see enam aitas. Eks lapsel oli ohje tarvis. Ega ilma saa hobust mängida.

Kui vokinöörid on katki lõigatud ja otsapidi kokku sõlmitud, siis neid enam vokitatta peale panna ei saa — ei ulatu värtnat ringi ajama.

Mann hakkas kambris uusi nõõre keerutama. Mis tal muud üle jäi — vakatäis heideid ootas ketramist. Ega selle pisikese pahanduse pärast jäänud tööd tegemata või mängud mängimata. Õues traavis pisike suksu hirnudes väravast välja, tolmujuutt taga, kohutas kanad lendu ning kassid jooksu. Hobusemees ohjade otsas katsus, et järele sai.

Illustreerinud KELLI KAGOVERE

Punane, valge ja must

ELJU MARDI

Punase sõstra põõsas kiigutas oma suuri punaseid marjakobaraid. Äkki hakkas tal igav ja ta tahtis kellegagi vestelda.

«Saame tuttavaks. Kes sina oled?» küsis ta naabril.

«Olen valge sõstar.»

«Mis jutt see on! Mina ise olen sõstar. Punane sõstar, mitte valge.»

«Ole sa pealegi punane, mina olen valge sõstar,» vastas naaber väarikalt.

«Siis oled lihtsalt üks suur laiskvorst, kes ei viitsi ennast punaseks päevitada,» nähvas punane sõstar.

Valge sõstar vaikis.

«Valge sõstar,» torises punane. «Kui inetu! Ei nägu ega tegu.»

«Ei ütleks. Mul on ilusad ja maitsvad marjad nagu sinulgi.»

«Ikkagi oled sa vastikult kahvatu,» ei jäänud punane sõstar rahule.

«Mis te seal vaidlete!» kostus sekka võõras hääl.

«Kes sina niisugune oled!» ehmus punane sõstar.

«Mina olen mustsõstar. Sinu meelest vist samuti inetu.»

«Muidugi!» susises punane.

«Aga vitamiine on minu marjades rohkem kui sinu omades,» vastas rahulikult mustsõstar. «Las tuleb kurkide aeg. Inimesed vajavad siis ka minu rohelist lehti.»

Aeda tuli vanaema.

«Lapsed, täna korjame nii punaseid, valgeid kui ka musti sõstraid. Keedame neist maitsva moosi.»

Sõstrad kiigutasid oma punaseid, valgeid ja musti marju. Nad olid järsku päris vaib.

Korstna seiklus

VENDA SÖELSEPP

KORSTNAT RÖHUS MURE —
KÖHT JA SUU TAL MUST.
KARTIS, ET TA TÖÖLGI
POLE KAALUKUST.

NUKRALT VÖTTIS NÕUKS TA
PÜHAPÄEVAL MINNA,
JALAS VALGED PÜKSID,
JALUTAMA LINNA.

SÖITIS PUHKEPARGIS
KARUSSELLIGA,
TEGI TUTVUST ÜHE
MARU SELLIGA.

KÜMME PORTSU JÄÄTIST
NEELAS MUSTA KÖHTU.
AGA SIIS KA HAKKAS
KÄTTE JÕUDMA ÖHTU.

KUI TA VIIMAKS TULI
KOIDU AJAL KOJU,
ÖNNELIK JA RAHUL,
VÄSIND NAGU ROJU —

OLI TERVE MAJA
PAKSU TAHMA TÄIS ...
VAAT MIS JUHTUS SIIS, KUI
KORSTEN ÄRA KÄIS.

Vee all

JAAN RANNAP

Hea, kui sünnipäev on suvel. Tiidu sünnipäev on juulikuus. Tiidule kingiti ujumismask, hingamistoru ja lestad.

Tiit oskas ennegi ujuda. Maski, toru ja lestadega ujub ta veel paremini. Lestad annavad hoogu juurde. Kui mask ees, lestad jalas, siis Tiit kätega ei tõmbagi. Käed paneb ta kokku, sirutab ette välja ja libiseb üle jõe nagu kiirpaat.

Maskiga ujujale on veealune maailm nagu peopesal. Teeb Tiit tiiru ära, kohe väikesed vennad küsima:

«Mis sa seal nägid!»

Tiit on palju näinud. Tiit on kivi serva alt piiluvat vähki näinud, Tiit on saanud vaadata, kuidas jõekarp oma karbipoolmeid pao- tab. Kaldakäärus on Tiit näinud veealust džunglit, kus tillukesed õhumullipärlid lehtede küljes. Kalmuste vahel, kus vool kiire, on talle parv viidikaid vastu ujunud ja Tiidu ümber tiirutama hakanud, nagu tahtnuks ringmängu mängida.

Mõnikord hingab Tiit sügavalt sisse, paiskab jalad üles ja

sukeldub. Kui ta siis hoopis kuskil teises kohas pinnale kerkib, nõuavad vennad kaldalt:

«Tiit, miks sa vee alla läksid?»

«Oh, üks suur havi logeles põhjas kivide vahel,» ütleb Tiit. «Käisin küsimas, kuidas ta käsi käib.» Kui Tiit vee alla kaob, on ta ikka käinud haviga juttu ajamas või ahvenat si- litamas.

«Kuidas sa seal vee all haviga rääkida said?» uurivad kaldalseis- jad. «Vesi oleks sulle ju suhu tulnud. Ja mismoodi kala sind kuulis! Tal ju kõrvu pole.»

«Õige narrid!» ütleb Tiit. «Kas te ei tea, et kalal pole kõrvu vaja. Kalad kuulevad küljejoonega.» Kuidas Tiit vee all kala- dega räägib, seda ei seleta ta kunagi.

Väga hea, kui sünnipäev on juulikuus. Siis võid loota, et sulle kingitakse ujumismask, lestad ja hingamistoru. Nagu Tiidu- le. Niisuguse varustusega saab isegi kuldkala näha. Tiit juba nägi. Kuldkala tonksis rohtukasvanud jõekäärus põhja, justkui tahaks ninaga kündma hakata. Tegelikult see päris kuldkala ei olnud, oli hoopis kuldse küljega linask. Aga Tiit rõõmustas ikka, nagu oleks päris kuldkala näinud.

Illustreerinud HELDUR LARETEI

Kingul päikseheledal

Vene kirjanik
ALEKSANDR PROKOFJEV

Tõlkinud HARALD RAJAMETS

Illustreerinud JAAN TAMMSAAR

KINGUL PÄIKSEHELEDAL
PÄEVALILLED PÄIKSE ALL,
NII KUI SUVI KOSUS VÄHE,
LÕID BARETID VILTU PÄHE,
SÜGISENI KANDSID NEID
OMA MÜTSE KOLLASEID.
NII NAD NÄRTSISIDKI SEAL,
SEISTES ÜHE JALA PEAL.

Varahommikul

VARAHOMMIKUL MA ÄRKAN,
VARAHOMMIKUL MA MÄRKAN
PÄÄSUKESI, KES ON JUST
PÄRIT MINU VIHIKUST:
LENDU LÄINUD ON NAD PUHA
ÜLE AIA, ÜLE LUHA.
LENAKU! EKS UUED MA
ENDALE TAAS JOONISTA!

Suplemas

ERIKA ESOP

SUMAN KAHE JALAGA.
«VARSTI VÖID SA KALAGA
JUBA VÖIDU UJUDA!»
KIIDAB RÕOMSA TUJUGA
KALDAL MINU VENNAS.

TA PEAB KALAKS ENNAST.

Karjakell

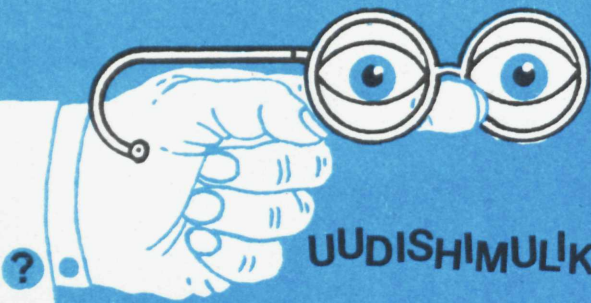
HELJO MÄND

MA OLEN VÄIKE KARJAKELL,
ÜKS RÕOMUS KELLATALL,
KES HÜPLEB LEHMA KURGU ALL:
TILL-TALL, TILL-TALL, TILL-TALL!

LEHM VAIKSELT RÕOMUROHTU SÖÖB,
ON SÖÖMINE TA TÖÖ,
KUID MINU RÕOM ON TILL JA TALL,
MA KEPSUKELLA LÕÖN.

SAAB ÜKSKORD SUUREKS IGA TALL,
KUID MINA POLE TALL,
MA OLEN VÄIKE KARJAKELL,
KES HÜPLEB KURGU ALL.

UUDISHIMULKELE

KAS KA TÄNAPÄEVAL LAEVAD MEREL UPUVAD!

Jaa, kahjuks küll. Vee all on vähemasti miljon laeva. Arvatakse, et kui ookeani põhjast välja tõsta kõik uppunud laevad, saaks nendest moodustada rivi, mis ulatuks kaks korda ümber maa-kera, seega oleks 80 tuhat kilomeetrit pikk. Ookeanilaevu on ühtekokku 60 tuhande ringis. Need sõidavad kiiresti ja sageli on õnnetuse põhjuseks laevade kokkupõrked. Suure laeva peatamiseks kulub rohkem kui 10 kilomeetrit. Tihti on õnnetuse põhjuseks tulekahju või madalikule sattumine.

KUI PIKK ON MOMENT!

Moment on vana inglise ajamõõt kestvusega 1 minut ja 30 sekundit, ehk siis poolteist minutit.

MIS ON NAERATUSE ORDEN!

Rohkem kui kümme aastat tagasi tekkis ühes Poola lastesanaatoriumis ravil oleval poisil mõte, et oleks tore anda orden nendele inimestele, kes armastavad lapsi ja teevad neid õnnelikuks. Poisi soovist kirjutati Varssavi ajalehes. Ja kohe hakkas ajalehe toimetusse tulema laste kirju: tehke nii, et poisi soov täide läheks! Ühtekokku laekus 44 tuhat ettepanekut. Nende hulgast valiti parimana välja 9-aastase tüdruku kavand. Sellel oli naeratav päike. Nii sündiski Naeratuse orden.

Kaks korda aastas — kevade esimesel ja suve viimasel päeval — tuleb kokku Naeratuse Ordeeni Nõukogu, kes vaatab läbi kõik lastelt laekunud ettepanekud ja otsustab, kellele nimelt orden anda. Naeratuse ordeni saaja peab rõõmsalt naeratades ja korraga ära jooma klaasitäie sidrunimahla. Esimesena anti orden kuulsale lastearstile. Naeratuse ordeni on saanud mitmed poola kirjanikud, kunstnikud, õpetajad. Nende hulgas on veel kaevur, kes sisustas koolis muuseumi, liiklusinspektor, kes juhtis laste liiklusringi ja paljud teised. On tehtud ettepanek muuta Naeratuse orden rahvusvaheliseks au-
fatuks.

KAS KALAD MAGAVAD!

Küllap nad magavad, sest nendegi aju ja lihased tahavad puhata. Jõe- või järvekaladel on magamaheitmise lihtne: nad laskuvad põhja, võivad end liiva või põhjamuda sisse peita. Merekalad põhja ei lähe. See on liiga sügaval. Ujupõis ei lase neil põhja vajuda. Merekalad magavad kuidas juhtub, kas pea püsti või saba püsti või ka päris tavalises asendis.

Kuidas aga haikala magab, seda ei oska vist küll keegi täpselt öelda. Asi on selles, et hail pole ujupõit ning kui ta ennast ei liiguta, võib põhja vajuda. Võib-olla magab ta liikumise ajal. Huvitav on vahest seegi, et kalad magavad avatud silmadega, sest nende silmad on laugudeta.

KUI PALJU ON RIIKE, KUS KEHTIB VASAKPOOLNE LIIKLUS!

Vasakpoolne liiklus kehtib praegu veel viiekümne ühes riigis. Euroopas sõidetakse vasakul teepoolel Inglismaal, Iirimaa, Islandis, Maltal ja Gibraltaril. Aasias on «vasakukäelisi» riike 15, Ameerikas 17, teistes maailmajagudes siis 14 riiki.

RUKKIRÄÄK

FRED JÜSSI

Rääk-rääk, rääk-rääk, rääk-rääk... Keegi räägib kõrges luharohus. Kui saabub suveõhtu ja luha kohale tõuseb udu, ei tule ta jutule lõppu. Aga kui lähed luhale ja tahad rääkijat näha, siis ei näe, on ainult hää!

Kes see salapärane rääkija küll on? See on rukkirääk. Temalt õpitigi rääkimist: rääk räägib ja inimene räägib. Kuidas rukkirääk nõnda saab, et teda harva nähakse?

Kui poisin olin, elasid meie armsa Tallinna õunaaedadesse uppunud Linnuküla (Linnukülaks kutsuti rajooni, kus olid Pardi, Rähni, Kotka, Tedre, Räägu ja teised linnunimelised tänavad) taga heinamaadel räägud. Õhtuti nad siis rääkisid. Tahtsin väga rääkijat näha. Ükskord hakkasin rohus rääksuval rukkiräägule tasakesi ligi hiilima, aga häälitseja hiilis aina eest ära. Nüüd pistsin rohust kostva hääle suunas kiiresti-kiiresti jooksma. Ja, ennäel,

sealt tõusis lendu umbes rästa suurune ümarate tiibadega pruunikas lind. Ta lend oli hädine ja pikavõitu ja lad ripnesid, nagu ei jaksaks ta neid kõhu alla tõmmata. Natukene määd lendas, siis potsatas rukkirääk sahisvasse rohtu ja hakkas varsti jälle rääksuma. Nii sain ma rukkirääku näha veel mõned korrad. Aga muidu teda naljalt näha ei saa. Rukkirääk elab tihedas rohus, kus ta kiiresti ja osavasti joosta mõistab. Vanasti arvati, et räägul on kaheksa paari jalgu ja sellepärast jõuab ta

rohu sees nii ruttu edasi. Mõned inimesed usuvad koguni, et rääk jalgsi soojale maale rändab. Ei ta rända jalgsi, rändab tiivul nagu teised linnud. Rääksumine on rukkiräägu laul. Seal, kus kostab õhtust õhtusse rääksumist, on kuskil rohutihnikus ta pesa. Juunikuu lõpul, kui heina tehakse, on pesas munad. Leidsin kord räägu pesa, milles oli üheksa muna. Mõnes pesas võib neid rohkem ka olla. Kui pojad kooruvad, lähevad nad kohe pesa juurest ära ja hakka-

vad rohutihnikuid pidi rändama. Rändavad emaga paar nädalat, siis jäävad omaette. Aga kui suvi lõppeb hakkab, rändab rukkirääk ära Aafrikasse.

Rukkiräägu suvi on lühike. Mitte sellepärast, et sügisel midagi süüa pole — putukaid, ussikesi, ämblikke ja seemneid ju ikka leidub. Küllap lahkub ta sellepärast meilt nii vara, et tiivad viletsavõitu ja pikk tee minna, pealegi ükski, ilma kaaslasteta.

Nendel heinamaadel, kus poisina rukkirääkusid rohust lendu ajasin, enam rääksumist ei kuule. Neis paigus seisavad nüüd suured majad ja söidavad autod. Rukkiräägust ei saa linnakodanikku. Kes tahab kuulata ta rääkimist, peab seda tegema maal, kus luhad ja heinamaad. Vaiksel õhtul kostab räägu laul isegi kilomeetri kaugusele, ikka rääk-rääk, rääk-rääk, rääk-rääk...

«Rannas» — Joonistanud Tallinna 2. Keskkooli õpilane TRIIN SIBUL

PRAHIMÄED

MA VAATAN ÜLES JA VAATAN ALLA,
MU TOAS KÕIK RIIDED ON PILLA-PALLA.
SALL ON KUKKUNUD KAPI ALLA.
MA EI SAA KAPI ALT KÄTTE KA KINNAST,
TÕUSEN SIIS PÜSTI JA KOHENDAN ENNAST.
EMA TULEB KOJU JA KOKKU LÕÖB KÄED,
KES KÜLL KORISTAB NEED PRAHIMÄED.

JANE POLL,
Tartu 14. Keskkooli
II klassi õpilane

SUUR SEGADUS

Meil on metsloomade toidumaja. Seal valitseb suur segadus. Jänes sööb pähkleid. Karu hammustab kapsast. Orav näksib porgandit. Kitsule maitseb mesi. Siilile meeldib kont. Rebane aga limpsib piima ja hunt sööb meelsasti leiba.

On ju seal suur segadus!

MONIKA MEISTER,
Haapsalu 8-kl. Kooli
Ib klassi õpilane

TOITUDE KOOSOLEK

Toitude koosolek. Algul on vaikus, siis hakkab rääkima vanapapi Leib: «Me oleme kokku kutsutud sellepärast, et välja selgitada, kes meist on kõige tarvilikum. Anname sõna emand Pudrule.»

Esile astus paks vanaldane daam. See oligi emand Puder. Ta silmitses range pilguga üle kõik toidud. Näe, seal itsitavad need kompekid, kes olid emand Pudrule väga vastikud. Ja juba ta alustaski: «Mina olen väga lugupeetud daam. Kõik inimesed räägivad nõrkadele lastele, et tuleb rohkem putru süüa, siis nad kasvavad tugevateks. Selle järgi oleksin mina nagu kõige parem.»

Puder vaatas kahjurõõmsalt kapis ringi. Kuid juba piuksuski üks väike Kommike: «See võib ju tõsi olla, aga siiski, aga siiski . . . Kõik lapsed nurisevad, kui laual on puder. Aga kui ema kompekke toob, siis lapsed lausa trallitavad. Sellest järeldaksin ma, et meie, kompekid, oleme maitavamad kui puder.»

Emand Puder oli solvunud. Ka teised imestasid Kommikese häbematus üle. Kommike pandi nurka seisma. Nüüd astus esile Suhkur ja lausus: «Jah, jah. Kommikese jutul oli ju väike tõepõhi all, aga lastele maitseb siiski suhkur rohkem.»

Maitseained karjusid nurgas: «Puder on parem! Puder on parem! Magus ajab südame pahaks!»

Piim paotas ka suu: «Aga millest on puder tehtud? Piimast, piimast. Ja kes on piim! Mina. Niisiis mina olen kõige parem!»

Nüüd tõstsid käed Vesi ja Leivakooruke ja ütlesid kooris: «Olgu siis kõige tarvilikumateks Puder ja Piim!»

Kuid jäi teisiti. Kõige tarvilikumateks osutusid Vesi ja Leib.

PIRET RAUD,
Tallinna 7. Keskkooli
IIIc klassi õpilane

TOLMUIMEJA

MEIL ON KODUS TORE ASI,
TOLMU IMEMISE MASIN.

TEATE, TA ON VÄGA TUBLI,
VÄGA, VÄGA, VÄGA USINI

KUI TA TOLMU MUUDKUI NEELAB
EI SIIS KEEGI TEDA KEELA,

SEE JUST ONGI TEMA TÖÖ,
TÖÖTAB PÄEVAL, MITTE ÖÖL.

ÖÖSEL NEELATA EI TOHI,
SIIS ON MAGAJATE NOHIN.

KUI TA SIISKI ÖÖSEL NEELAB,
IGAÜKS SIIS TEDA KEELAB.

DAISY LAPPARD,
Tallinna 27. 8-kl. Kooli
11b klassi õpilane

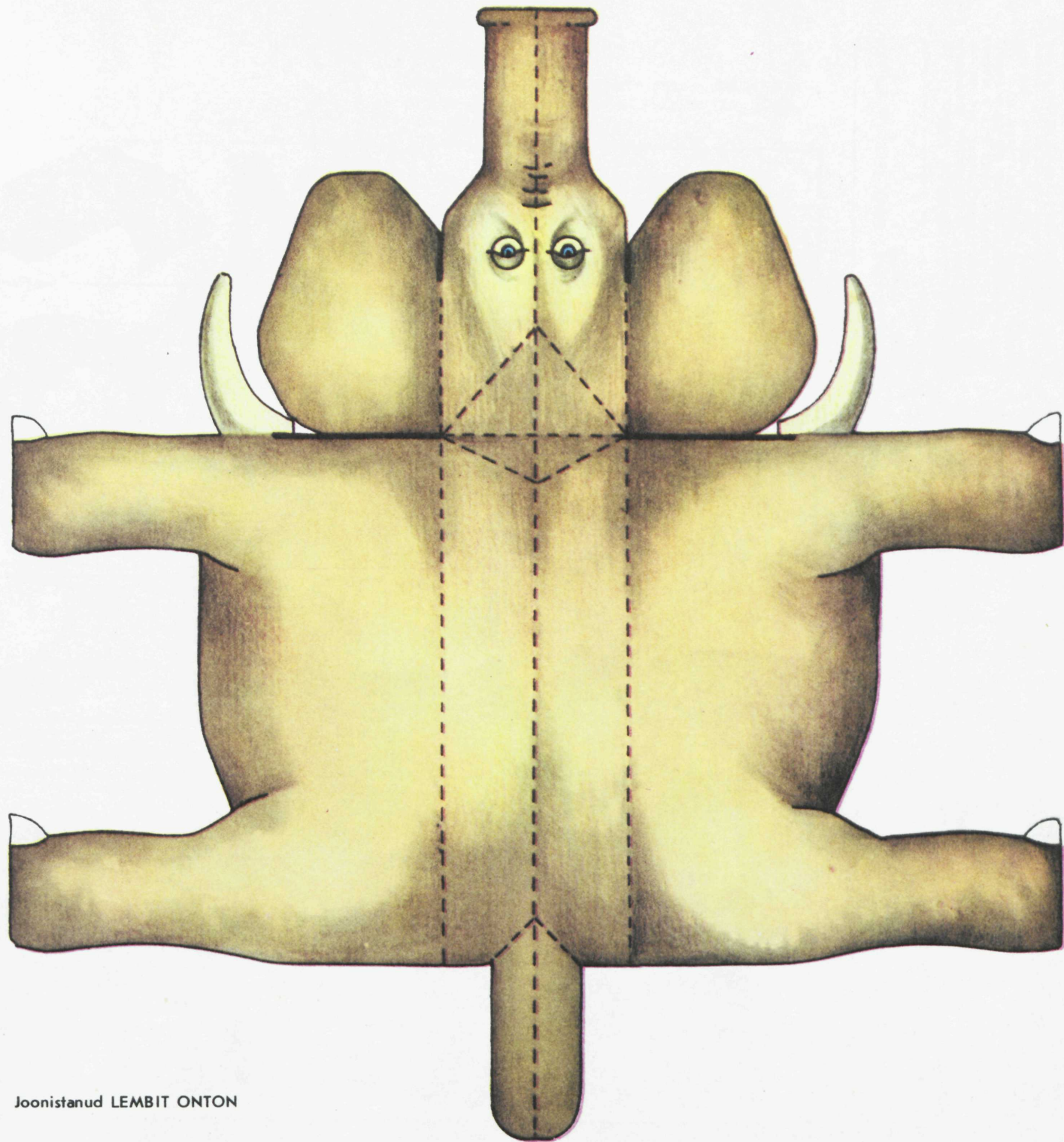
ROMMI

MUL KODUS ON ÜKS ROMMI,
KES VÄGA TAHAB KOMMI.
TALLE HÄSTI MAITSEB KONT —
SEE ON TEMA MAIUSTOIT.

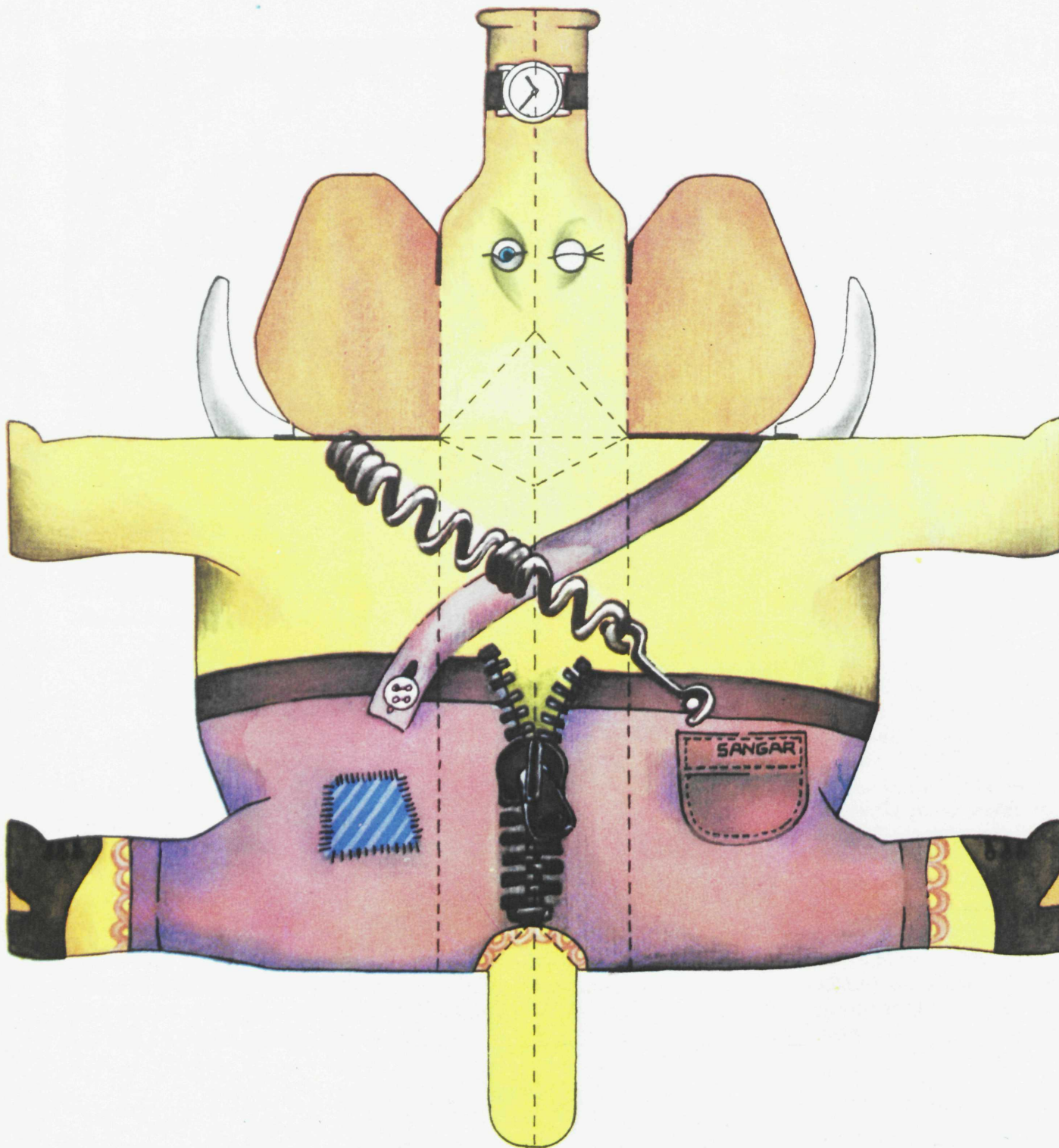
ÖÖSEL VALVAB MAJA,
TULEB APPI, KUI ON VAJA.
KUI ASTUB MINU KÕRVAL,
SIIS KIKKIS ON TA KÕRVAD.

TIIA PRIIDIK,
Mõisaküla Keskkooli
I klassi õpilane

SEDA SINIST JOONT MÕÕDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KASITAJALEHT

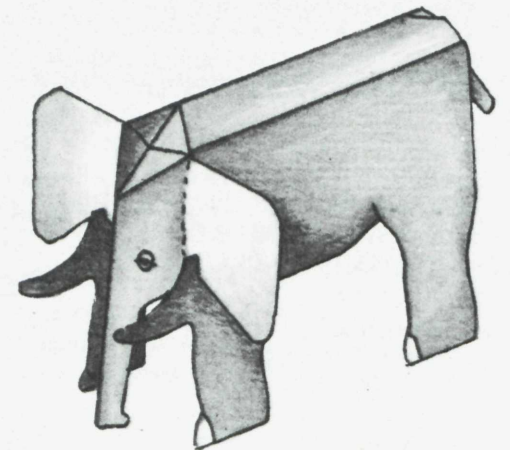
Joonistanud LEMBIT ONTON

ELEVANT

Lõika elevant mööda kontuurjoont välja. Jämeda joonega märgitud kohtadesse tee sisselõiked. Edasi murra elevant punktiirjoont mööda kokku. Murdmise hõlbustamiseks tõmba punktiirjoon enne üle kas kääriotste või sukavardaga. Pea ja saba allapoole murdmiseks suru märgitud kohtadesse vastupidine volt. Kui pea on alla murtud, siis kinnita see kihvade taha lõhedesse (vaata joonist). Ja elevant ongi valmis.

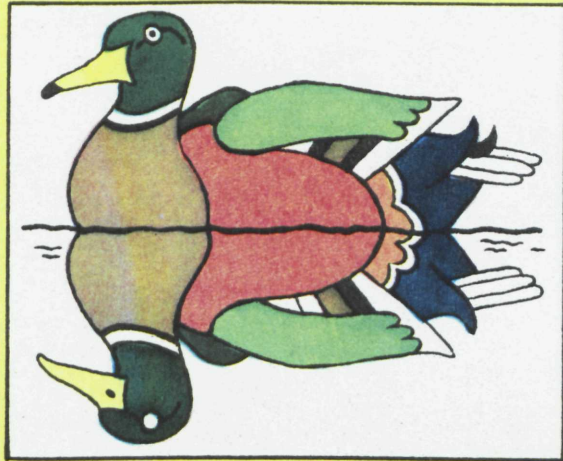
SEDA SINIST JOONT MÕÖDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KASITAOLEHT

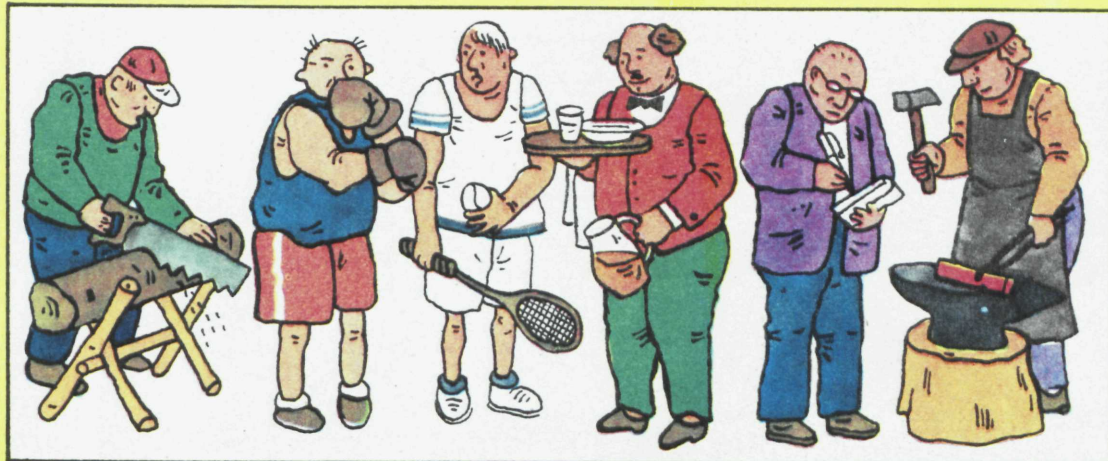
MOODUSTA NENDE PILTIDE JÄRGI LIITSÖNU.

1		5	
2		6	
3		7	
4		8	

PARDI JA TEMA PEEGELPILDI VAHEL ON KUUS ERINEVUST. LEIA NEED!

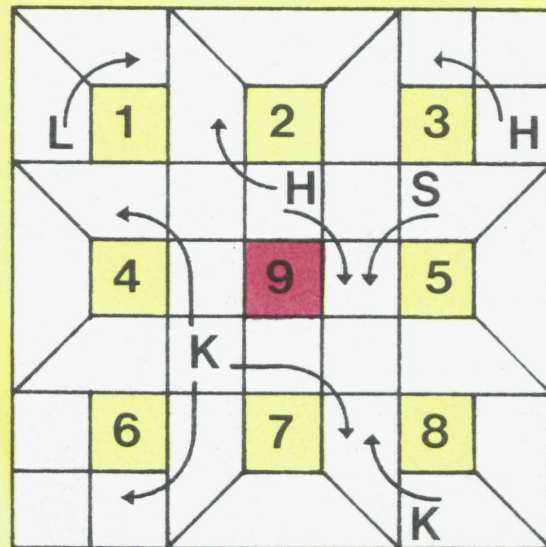

KES ON VASAKUKÄELINE!

KÄRGMÖISTATUS

VASTUSED KIRJUTA LAHTRITESSE NOOLEGA NÄIDATUD SUUNAS. ALGUSTÄHED ON JUBA ÕIGES KOHAS.

1. RÕOMUS
2. MUGAV, KODUNE
3. KAUNVILI
4. MAJA OSA
5. KARJANE
6. LINNUFARM
7. SUUR KRAAV
8. JUULIKUU RAHVAPÄRANE NIMETUS

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 8 — 1981. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

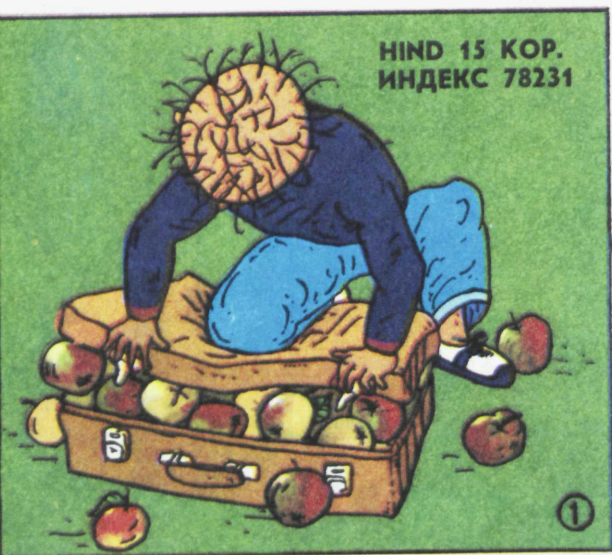
Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi, H. Mänd, A. Piirma, J. Pirita, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoimetaja J. Rennap 681-497, kunstiline toimetaja J. Tammsaar 681-400, toimetaja A. Jürgens 681-538, toimetaja V. Variksear 681-496, sekretär 681-400.

Laduda antud 30. 06. 1981. Trükkida antud 20. 07. 1981. Trükkiairv 74 000. Ofsetpaber nr. 1. 60x90/8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,87. Tingivärvitoimimiseid 8,0. MB-05956. Tel. ilmise nr. 2149. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel PRIIT PÄRNA joonistus «Õunaaias».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Таллин, 200090, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2, печ. листа. Заказ 2149. Тираж 74 000.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

POLE
HULLEMAT KUI
SADULATA RAT-
SUTAMINE

KÜLL IKKA SÖÖMINE
TEEB SALEDAKS...

DAZCO

Joonistanud PRIIT PÄRN

